

Teza: tymczasowe zawieszenie w czynnościach zawodowych

Radca prawny przeciwko któremu toczy się postępowanie karne, może być tymczasowo zawieszony w czynnościach zawodowych przez sąd dyscyplinarny w szczególnie uzasadnionych okolicznościach sprawy. Za takie okoliczności należy uznać długą listę zarzutów karnych postawionych radcy prawnemu w toczącym się postępowaniu karnym, które zostały bardzo obszernie udokumentowane w aktach sprawy karnej.

WO-100/18

POSTANOWIENIE

z dnia 7 sierpnia 2018 r.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie w składzie:

Przewodniczący: SWSD Stefan Mazurkiewicz

Sędziowie: SWSD Rafał Ziemiński

SWSD Tomasz Fox /sprawozdawca/

Protokolant: Aneta Stefańska

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 7 sierpnia 2018 r. sprawy radcy prawnego P. S. (WA- (...))

na skutek zażalenia obrońcy radcy prawnego P. S. na postanowienie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Warszawie z dnia 25 maja 2018 r. o tymczasowym zawieszeniu w czynnościach zawodowych radcy prawnego, sygn. akt: DO 50/18

postanawia:

1.

utrzymuje w mocy zaskarżone postanowienie,

2.

kosztami postępowania przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym w zryczałtowanej kwocie 1.200,00 (słownie: jeden tysiąc dwieście) złotych obciąży Krajową Izbę Radców Prawnych.

UZASADNIENIE

Rzecznik Dyscyplinarny OIRP w Warszawie wniósł 10 maja 2018 r. o tymczasowe zawieszenie r. pr. P. S. w wykonywaniu czynności zawodowych.

W uzasadnieniu ww. wniosku Rzecznik Dyscyplinarny powołał się na postawienie podejrzanemu radcy prawnemu zarzutów popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 Kodeksu karnego w związku z art. 294 § 1 Kodeksu karnego w związku z art. 12 Kodeksu karnego i na okoliczność zastosowania wobec ww. radcy prawnego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania na okres 3 miesięcy.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny ustalił, następujący stan faktyczny:

Radcy prawnemu P. S. w dniu 24.04.2018 r. postawiono zarzut popełnienia przestępstwa z art. z art. 286 § 1 w związku z art. 294 § 1 w związku z art. 12 Kodeksu karnego. Ww. podejrzany nie przyznał się do postawionych mu zarzutów.

Sąd Rejonowy dla Warszawy - Pragi Północ w Warszawie, Wydział III Kamy w dniu 26 kwietnia 2018 r. w sprawie o sygnaturze akt: III Kp 758/18 wydał postanowienie o zastosowaniu wobec ww. osoby środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania na okres trzech miesięcy (do 23 lipca 2018 r.), zastrzegając przy tym, iż w przypadku złożenia poręczenia majątkowego w kwocie 1 milion złotych do dnia 10 maja 2018 r. stosowany środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania wobec radcy prawnego ulegnie zamianie na poręczenie majątkowe.

W imieniu podejrzanego dokonano dwóch wpłat - w dniu 27 kwietnia 2018 r. w kwocie 40.000 złotych oraz 30 kwietnia 2018 r. w kwocie 960.000 złotych - tytułem wpłaty poręczenia majątkowego. Następnie prokurator w dniu 27 kwietnia 2018 r. wniósł zażalenie na ww. postanowienie o zastosowaniu wobec ww. radcy prawnego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania na okres trzech miesięcy, a w dniu 4 maja 2018 r. zażalenie wniósł podejrzany.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie, VI Wydział Karny - Odwoławczy w sprawie toczącej się pod sygnaturą akt: VI Kz 504/18, po rozpoznaniu ww. zażaleń w dniu 21 maja 2018 r. wydał postanowienie utrzymujące w mocy zaskarżonego postanowienie Sądu Rejonowego dla Warszawy - Pragi Północ w Warszawie, Wydział III Kamy z dnia 26 kwietnia 2018 r. (sygn. akt: III Kp 758/18) o zastosowaniu wobec podejrzanego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania na okres trzech miesięcy.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Warszawie wydał w dniu 25 maja 2018 r. postanowienie o tymczasowym zawieszeniu w czynnościach zawodowych radcy prawnego, sygn. akt: DO 50/18.

W uzasadnieniu powyższego postanowienia OSD OIRP w Warszawie wskazał m.in.:

Zgodnie z art. 65(2) ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t. j. Dz. U. z 2017 roku, poz. 1870 ze zm., dalej: „Ustawa”) „(...) sąd dyscyplinarny może z urzędu lub na wniosek zawiesić tymczasowo radcę prawnego w czynnościach zawodowych, jeżeli spełnione są łącznie dwa warunki:

(1) przeciwko temu radcy prawnemu toczy się postępowanie dyscyplinarne lub karne - warunek ten, co w sprawie jest niesporne, jest spełniony ponieważ do wniosku Rzecznika Dyscyplinarnego dołączono dokumenty potwierdzające prowadzenie wobec radcy prawnego postępowania karnego, tzn. przedstawienia mu zarzutów popełnienia przestępstwa.

(2) występują „szczególnie uzasadnione okoliczności sprawy (...)”.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Warszawie - omawiając występowanie ww. drugiej przesłanki wskazał, iż ustawodawca posługuje się w tym zakresie pojęciem nieookreślonym, klauzulą generalną, przyznając sądowi dyscyplinarnemu kompetencję jej skonkretyzowania zgodnie z celem przepisu, ogólnymi zasadami, celami ustawy, w kontekście indywidualnej sprawy.

Na postanowienie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Warszawie z dnia 25 maja 2018 r. o tymczasowym zawieszeniu w czynnościach zawodowych radcy prawnego P. S. , sygn. akt: DO 50/18 - zgodnie z art. art. 65 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych - zażalenie wniósł obrońca ww. radcy prawnego, zaskarżając je w całości na korzyść radcy prawnego i zarzucił zaskarżonemu postanowieniu:

1) zgodnie z art. 438 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 74 (1) pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie naruszenie art. 7 k.p.k. w zw. z art. 92 k.p.k. w zw. z art. 65(2) ust 1 zd. 1 ustawy o radcach prawnych poprzez uchylene się przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny od wnikliwej oceny całokształtu materiału dowodowego zebranego w sprawie w zakresie przesłanek tymczasowego zawieszenia w czynnościach zawodowych, zarówno w zakresie prawdopodobieństwa popełnienia przez radcę prawnego P. S. zarzucanego mu przestępstwa, jak też zaistnienia szczególnie uzasadnionych okoliczności sprawy przemawiających za zawieszeniem, przy czym w szczególności Okręgowy Sąd Dyscyplinarny:

- w ogóle nie dokonał oceny dowodów mających wskazywać na duże prawdopodobieństwo popełnienia przez radcę prawnego przestępstwa, w tym nie wziął pod uwagę jego wyjaśnień złożonych na posiedzeniu w dniu 21.05.2018 r., a jedynie ograniczył się do konstatacji o przedstawieniu mu zarzutów oraz o wydaniu wobec niego postanowienia o zastosowaniu środka zapobiegawczego;

- zupełnie dowolnie przyjął, że przedstawienie radcy prawnemu „poważnych zarzutów karnych” oraz zastosowanie wobec niego „w prawem przewidzianej procedurze bardzo poważnych sankcji zabezpieczających dotyczących sfery jego życia zawodowego” (zob. 4 uzasadnienia postanowienia) stanowi szczególnie uzasadnione okoliczności sprawy nakładające na Sąd obowiązek zawieszenia radcy prawnego w czynnościach zawodowych, co nie tylko jest nie prawdą w zakresie zastosowania owych „sankcji” (Sąd prawdopodobnie miał na myśli środki zapobiegawcze, a wobec P. S. nie orzeczono zawieszenia zawodu na mocy art. 276 k.p.k.), ale jest też sprzeczne z brzmieniem przepisu art. 65 (2) ust 1 zd.1 ustawy o radcach prawnych, który nie przewiduje obligatoryjnego zwieszenia radcy prawnego.

2) zgodnie z art. 438 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 74 (1) pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść polegający na uznaniu, że w stosunku do radcy prawnego P. S. zachodzi potrzeba zawieszenia w czynnościach zawodowych ze względu na szczególnie uzasadnione okoliczności sprawy, podczas gdy takie okoliczności nie zaistniały, a zachowanie radcy prawnego nie może -w świetle realiów niniejszej sprawy - uzasadniać odsunięcia go od czynności zawodowych oraz uznania, że wyklucza ono w społecznym odbiorze możliwość wykonywania przez niego zawodu radcy prawnego.

Powołując się na powyższe zarzuty - w oparciu o art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 74 (1) pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych - obrońca radcy prawnego wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny KIRP ustalił i zważył co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie, zaś podniesione w nim naruszenia procedury albo nie miały miejsca albo nie miały wpływu na rozstrzygnięcie Sądu I instancji.

Zarzut obrazy przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie naruszenie art. 7 k.p.k. w zw. z art. 92 k.p.k. w zw. z art. 65(2) ust 1 zd.1 ustawy o radcach prawnych poprzez uchylenie się przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny od wnikliwej oceny całokształtu materiału dowodowego zebranego w sprawie w zakresie przesłanek tymczasowego zawieszenia w czynnościach zawodowych, zarówno w zakresie prawdopodobieństwa popełnienia przez radcę prawnego P. S. zarzucanego mu przestępstwa, jak też zaistnienia szczególnie uzasadnionych okoliczności sprawy przemawiających za zawieszeniem - nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia wskazał, bowiem iż: „(...)Rozpoznając zatem okoliczności sprawy i ważąc racje przemawiające za i przeciw zastosowaniu środka z art. 65(2) ustawy o radcach prawnych, Sąd doszedł do przekonania, że są one tego rodzaju, iż wymagają w chwili obecnej zawieszenia Stronie uprawnienia do wykonywania czynności zawodowych.

W tym zakresie istotne i decydujące znaczenie mają łącznie następujące okoliczności:

1) Stronie postawiono zarzut popełnienia przestępstwa oszustwa z obostrzoną odpowiedzialnością, co jest zarzutem potencjalnie (w razie potwierdzenia prawomocnym wyrokiem) powodującym faktycznie pozbawienie go kwalifikacji etycznych do wykonywania zawodu („śmierć zawodową”). Już samo postawienie takiego zarzutu bardzo poważnie i negatywnie rzutuje na wizerunek radcy prawnego ale i - pośrednio - całego samorządu. Przestępstwo tego rodzaju skierowane, przeciwko działalności instytucji państwowych, ich prawidłowemu działaniu i praworządności w obrocie, stanowiłoby bezpośrednie zaprzeczenie podstawowemu obowiązkowi radcy prawnego.

2) zawód radcy prawnego łączy się immanentnie z kontaktem z organami władzy publicznej — sądami, czy organami administracji lub innymi instytucjami publicznymi, przestępstwa przeciwko działalności tych instytucji mają zatem szczególną wagę i poważniejsze znaczenie w przypadku radców prawnych niż w przypadku innych osób. W interesie

klientów radycy prawnego, który jest podejrzewany o przestępstwo korupcyjne lub oszustwa, jest aby organy i sądy (oraz ich pracownicy) nie były stawiane w dwuznacznej sytuacji bezpośredniego kontaktu lub załatwiania spraw wobec osoby podejrzanej o tego rodzaju czyn. Byłaby to sytuacja dwuznaczna dla sądów

i organów, potencjalnie szkodliwa dla klientów a także niezrozumiała w odbiorze publicznym.

3) z opisu zarzucanego radcy prawnemu czynu oraz jego oświadczeń wynika, że jego popełnienie miało mieć związek z wykonywaniem zawodu radcy prawnego i niejako w ramach wykonywanej pomocy prawnej, co podkreśla znaczenie stawianych zarzutów i przemawia bardziej za zastosowaniem wnioskowanego środka, niż w przypadku zarzutów nie związanych ze sferą zawodową.

4) organ postępowania przygotowawczego (niezawisły sąd) zastosował wobec radcy prawnego środki zapobiegawcze (także zakaz wykonywania zawodu radcy prawnego), zatem uznał, że zebrane dowody wskazują na duże prawdopodobieństwo, że Strona popełniła zarzucany jej czyn (art. 249 § 1 Kpk). Jakkolwiek sąd dyscyplinarny nie jest związany taką oceną prawdopodobieństwa, to jednak nie może i nie powinien pomijać, że powołany do tego organ władzy publicznej właśnie taką ocenę przyjął i podjął na jej podstawie określoną decyzję procesową (mimo, że na dzień wydania tego postanowienia – nieprawomocną).

Abstrahowanie od tego faktu byłoby zaprzeczeniem istoty oceny przypadku na podstawie indywidualnych okoliczności sprawy. Należy mieć w szczególności na uwadze, że organ (tu sąd) znał w sposób znakomicie pełniejszy materiał dowodowy, który legł u podstaw decyzji o zastosowaniu środków zapobiegawczych. Sąd nie ma podstaw do przyjmowania z góry i bez dowodów lub poważnych przesłanek, że taka decyzja organu postępowania przygotowawczego była podjęta w sposób stronniczy, dowody oceniono nierzetelnie lub inaczej działano w złej wierze. Sąd przyjął zatem, że decyzja organu o zastosowaniu środka zabezpieczającego miała charakter przemyślany i podjęta po wymaganym wazeniu racji, polegający na dowodach, a więc, że nie była pochopna i instrumentalna, szczególnie wobec faktu, że sytuacja prawna radcy prawnego i decyzja procesowa organów postępowania przygotowawczego były w tym czasie przedmiotem zainteresowania publicznego lub należało przewidywać, że będzie takim przedmiotem. (...)

”

Zarzut, iż Okręgowy Sąd Dyscyplinarny- w ogóle nie dokonał oceny dowodów mających wskazywać na duże prawdopodobieństwo popełnienia przez radcę prawnego przestępstwa, w tym nie wziął pod uwagę jego wyjaśnień złożonych na posiedzeniu w dniu 21.05.2018 r., a jedynie ograniczył się do konstatacji o przedstawieniu mu zarzutów oraz o wydaniu wobec niego postanowienia o zastosowaniu środka zapobiegawczego - również nie zasługuje na uwzględnienie.

W uzasadnieniu postanowienia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Warszawie z dnia 25 maja 2018 r. o tymczasowym zawieszeniu w czynnościach zawodowych radcy prawnego, sygn. akt: DO 50/18 Sąd I instancji wskazano

„(...)zebrane dowody wskazują na duże prawdopodobieństwo, że Strona popełniła zarzucany jej czyn (art. 249 § 1 Kpk). Jakkolwiek sąd dyscyplinarny nie jest związany taką oceną prawdopodobieństwa, to jednak nie może i nie powinien pomijać, że powołany do tego organ władzy publicznej właśnie taką ocenę przyjął i podjął na jej podstawie określoną decyzję procesową (mimo, że na dzień wydania tego postanowienia – nieprawomocną). Abstrahowanie od tego faktu byłoby zaprzeczeniem istoty oceny przypadku na podstawie indywidualnych okoliczności sprawy. Należy mieć w szczególności na uwadze, że organ (tu sąd) znał w sposób znakomicie pełniejszy materiał dowodowy, który legł u podstaw decyzji o zastosowaniu środków zapobiegawczych. Sąd nie ma podstaw do przyjmowania z góry i bez dowodów lub poważnych przesłanek, że taka decyzja organu postępowania przygotowawczego była podjęta w sposób stronniczy, dowody oceniono nierzetelnie lub inaczej działano w złej wierze. Sąd przyjął zatem, że decyzja organu o zastosowaniu środka zabezpieczającego miała charakter przemyślany i podjęta po wymaganym wazieniu racji, polegający na dowodach, a więc, że nie była pochopna i instrumentalna, szczególnie wobec faktu, że sytuacja prawna

radcy prawnego i decyzja procesowa organów postępowania przygotowawczego były w tym czasie przedmiotem zainteresowania publicznego lub należało przewidywać, że będzie takim przedmiotem.(...)”

Zarzut, iż Okręgowy Sąd Dyscyplinarny- w ogóle nie dokonał oceny dowodów mających wskazywać na duże prawdopodobieństwo popełnienia przez radcę prawnego przestępstwa, w tym nie wziął pod uwagę jego wyjaśnień złożonych na posiedzeniu w dniu 21.05.2018 r., a jedynie ograniczył się do konstatacji o przedstawieniu mu zarzutów oraz o wydaniu wobec niego postanowienia o zastosowaniu środka zapobiegawczego - również nie zasługuje na uwzględnienie.

W uzasadnieniu postanowienia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Warszawie z dnia 25 maja 2018 r. o tymczasowym zawieszeniu w czynnościach zawodowych radcy prawnego , sygn. akt: DO 50/18 Sąd I instancji wskazano

„(...)zebrane dowody wskazują na duże prawdopodobieństwo, że Strona popełniła zarzucany jej czyn (art. 249 § 1 kpk). Jakkolwiek sąd dyscyplinarny nie jest związany taką oceną prawdopodobieństwa, to jednak nie może i nie powinien pomijać, że powołany do tego organ władzy publicznej właśnie taką ocenę przyjął i podjął na jej podstawie określoną decyzję procesową (mimo, że na dzień wydania tego postanowienia – nieprawomocną). Abstrahowanie od tego faktu byłoby zaprzeczeniem istoty oceny przypadku na podstawie indywidualnych okoliczności sprawy. Należy mieć w szczególności na uwadze, że organ (tu sąd) znał w sposób znakomicie pełniejszy materiał dowodowy, który legł u podstaw decyzji o zastosowaniu środków zapobiegawczych. Sąd nie ma podstaw do przyjmowania z góry i bez dowodów lub poważnych przesłanek, że taka decyzja organu postępowania przygotowawczego była podjęta w sposób stronniczy, dowody oceniono nierzetelnie lub inaczej działano w złej wierze. Sąd przyjął zatem, że decyzja organu o zastosowaniu środka zabezpieczającego miała charakter przemyślany i podjęta po wymaganym wważeniu racji, polegający na dowodach, a więc, że nie była pochopna i instrumentalna, (...)”

Zarzut, iż OSD OIRP w Warszawie - zupełnie dowolnie przyjął, że przedstawienie radcy prawnemu „poważnych zarzutów karnych” oraz zastosowanie wobec niego „ w prawem przewidzianej procedurze bardzo poważnych sankcji zabezpieczających dotyczących sfery jego życia zawodowego” (zob. 4 uzasadnienia postanowienia) stanowi szczególnie uzasadnione okoliczności sprawy nakładające na Sąd obowiązek zawieszenia radcy prawnego w czynnościach zawodowych, co nie tylko jest nie prawdą w zakresie zastosowania owych „sankcji”(Sąd prawdopodobnie miał na myśli środki zapobiegawcze, a wobec P. S. nie orzeczono zawieszenia zawodu na mocy art. 276 k.p.k.), ale jest też sprzeczne z brzmieniem przepisu art. 65 (2) ust 1 zd. 1 ustawy o radcach prawnych, który nie przewiduje obligatoryjnego zawieszenia radcy prawnego - zasługuje w części na uwzględnienie, bowiem faktycznie z akt sprawy nie wynika, aby „(...)4) organ postępowania przygotowawczego (niezawisły sąd) zastosował wobec radcy prawnego środki zapobiegawcze (także zakaz wykonywania zawodu radcy prawnego), ” . - nie prowadzi to jednak do podważenia prawidłowości samego rozstrzygnięcia OSD OIRP w Warszawie.

Zarzut popełnienia błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść, polegający na uznaniu, że w stosunku do radcy prawnego P. S. zachodzi potrzeba zawieszenia w czynnościach zawodowych ze względu na szczególnie uzasadnione okoliczności sprawy, podczas gdy takie okoliczności nie zaistniały, a zachowanie radcy prawnego nie może -w świetle realiów niniejszej sprawy - uzasadniać odsunięcia go od czynności zawodowych oraz uznania, że wyklucza ono w społecznym odbiorze możliwość wykonywania przez niego zawodu radcy prawnego - należy uznać za chybiony.

Na wstępie należy przytoczyć brzmienie podstawowych w tej sprawie przepisów, tj. regulacji art. 65 (2) ust. 1 ustawy o radcach prawnych, zgodnie z którą radca prawny lub aplikant radcowski, przeciwko któremu toczy się postępowanie dyscyplinarne lub karne, może być tymczasowo zawieszony w czynnościach zawodowych przez sąd dyscyplinarny w szczególnie uzasadnionych okolicznościach sprawy.

Zdaniem Wyższego Sądu Dyscyplinarnego, pomimo skromnej argumentacji w uzasadnieniu postanowienia z dnia 25 maja 2018 r. o tymczasowym zawieszeniu w czynnościach zawodowych radcy prawnego, szczególnie uzasadnione okoliczności (w rozumieniu art. 65 (2) ust. 1 ustawy o radcach prawnych) maja w tej sprawie miejsce.

W pierwszej kolejności należy zwrócić uwagę na charakter zarzutów stawianych podejrzanemu. W uzasadnieniu postanowienia z dnia 21 maja 2018 r. Sądu Okręgowego Warszawa - Praga w Warszawie (VI Kz 504/18) utrzymującego w mocy postanowienie w przedmiocie zastosowania tymczasowego aresztowania (k. 27-35) wynika, iż : „(...) Kontrola odwoławcza zaskrzonego postanowienia prowadzi do wniosku, iż zebrany dotychczas materiał dowodowy wskazuje na duże prawdopodobieństwo, w rozumieniu art. 249§ 1 k.p.k., popełnienia przez podejrzanego zarzucanego mu czynu we współdziałaniu z innymi osobami(...) (...) Wskazane wyżej mankamenty sformułowania opisu czynu zarzucanego podejrzanemu, nie podważają jednak prawidłowości stanowiska Sadu Rejonowego, co do istnienia ogólnej przesłanki określonej w art. 249 § 1 k.p.k. do stosowania środków zapobiegawczych. Sąd I instancji uzasadniając istnienie tej ogólnej przesłanki stosowania środków zapobiegawczych powołał się na wykaz dowodów przeprowadzonych w sprawie, przy czym podkreślić należy te dowody, które świadczą o dużym prawdopodobieństwie popełnienia przez podejrzanego przestępstwa oszustwa. Dowodami taki mi są....(...) ”

Zgodnie z orzecznictwem Wyższego Sądu Dyscyplinarnego KIRP:

„(...)Jeżeli r. pr. (...) po dacie zarzucanych czynów wykonywał obowiązki zawodowe w sposób wzorowy, a ponadto przeciwko ww. nie toczy się postępowanie dyscyplinarne, to nie jest przesłanką do uznania, że w sprawie nie zachodzą szczególne okoliczności. Lista zarzutów jest bardzo długa i poważna, w sprawie toczy się postępowanie karne, co w sposób wystarczający wyczerpuje znamiona art. 65(2) ust. 1 ustawy o radcach prawnych: „Radca prawny lub aplikant radcowski, przeciwko któremu toczy się postępowanie dyscyplinarne lub karne, może być tymczasowo zawieszony w czynnościach zawodowych przez sąd dyscyplinarny w szczególnie uzasadnionych okolicznościach sprawy. Postanowienie o tym zawieszeniu wydaje sąd dyscyplinarny z urzędu bądź na wniosek stron.” Zdaniem Wyższego Sądu Dyscyplinarnego w niniejszej sprawie występują szczególnie uzasadnione okoliczności, o których mowa w niniejszym przepisie, w postaci długiej listy zarzutów karnych postawionych radcy prawnemu w toczącym się postępowaniu karnym. Zarzuty te zostały bardzo obszernie udokumentowane w aktach sprawy kamei i akcie oskarżenia. (...) Jednakże nawet tak daleko idące zaniedbanie Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Poznaniu nie niweczy możliwości a nawet konieczności tymczasowego zawieszenia radcy prawnego, gdyż toczy się przeciwko niemu wielowątkowe postępowanie kamę, co uzasadnia zastosowanie instytucji tymczasowego zawieszenia w czynnościach zawodowych(…)”

(z uzasadnienia postanowienia WSD z dnia 25 maja 2017 roku, Sygn. akt WO-34/17)

„(...)Wyższy Sąd Dyscyplinarny nie ma najmniejszych wątpliwości, że wniesienie przeciwko obwinionej aktu oskarżenia w sprawie karnej i wydanie przez sąd powszechny, choćby nieprawomocnego wyroku nakazującego obwinionej zwrot należności Państwu B. i A. P. dostatecznie uzasadniają zastosowanie instytucji zawieszenia prewencyjnego z art. 65 (2) ustawy o radcach prawnych. (...)”

(z uzasadnienia postanowienia WSD z dnia 13 kwietnia 2018 roku, Sygn. akt WO-8/18)

Zdaniem Wyższego Sądu Dyscyplinarnego, Sąd I instancji dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych i ocen, które Wyższy Sąd Dyscyplinarny uznał za własne. Wskazane zaś wyżej uchybienia proceduralne nie miały wpływu na meritum rozstrzygnięcia.

O kosztach postępowania Wyższy Sąd Dyscyplinarny orzekł na podstawie art. 70 (6) ust. 1 i 2 ustawy o radcach prawnych, zgodnie z § 1 ust. 1 pkt 2 uchwały nr 86/ (...) Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 20 marca 2015 roku w sprawie określenia wysokości zryczałtowanych kosztów postępowania dyscyplinarnego, ustalając wysokość tych kosztów na kwotę 1.200,00 złotych.

Mając na uwadze powyższe, postanowiono jak w sentencji.